

nantserne nærmest faae at føle — og dernæst hvad man vilde kunne faae, naar man vilde realisere Jernbanerne. Men hvilken Vej man vil gaa, kommer man dog paa ingen Maade høiere end til den halve Værdi. Men selv da er der ganske vist i dette Budget en virkelig Formuefremgang af nogle hundrede Tusinde Rigsdaler. Spørgsmaalet maa da være: Er denne Formuefremgang virkelig tilstrækkelig, og kunne vi forsvare under ordinære Forhold at blive staaende ved en Formuefremgang som denne? (Næ: Tillægsbevillingen!). Det ærede Medlem her tæt ved siger, og det er rigtigt, at naar vi tage Tillægsbevillingsloven med, hvad enten vi nu regne med den for i Aar eller med den, vi kunne vente det kommende Aar, vil endogsaa denne Formuefremgang svinde bort; jeg skal dog indrømme, at der til Gjengæld er enkelte af Indtægterne, som mulig, naar man vilde regne meget strengt, kunde budgeteres noget høiere, end her er flet. Men jeg kan, som jeg oftere har fremsat her ved finansielle Forhandlinger, ikke finde mig tilfreds med en Balance, der lige slæber af. Det er ikke nok i ordinære Tider, thi det er da det Samme som Tilbagegang. Vi kunne tænke os nok saa heldige Forhold, men vi vide dog, at der kommer saadanne Tider — og vi behøve i saa Henseende blot at se paa den nærmest foregaaende Tid —, hvor vi, selv om vi ikke komme i Krig, maa ruste os, der kommer saadanne uheldige Forhold, som ville formindskke vore Indtægter og forøge vore Udgifter. Vilde vi holde en virkelig Balance, hvis vi virkelig blot ville staa paa det Standpunkt ikke at forringe de finansielle Midler, som skulle være tilstede for Fremtiden, saa er det ikke nok i sædvanlige Aar, at Indtægter og Udgifter dække hinanden, saa at der ingen Formuetilbagegang finder Sted, men vi maa i saadanne Tider kræve en virkelig Formuefremgang. Naar vi tidligere i Finantsudvalget have behandlet dette, har jo ogsaa et Flertal været enig om — og heri har Flertallet faaet Medhold af dette Thing —, at hvad der overhovedet under saadanne Omstændigheder maa forlanges, mindst maa være et Beløb af 1 Million Rd., men ærede Herrer ville se, at man, naar man stiller dette Forlangende, ikke kan Andet

end finde det rigtigt, at man ekstraordinært tilveiebringer de Midler, som den høitærede Minister her forlanger. I det andet Thing er der nu fremkommet en Betragtning, som ved første Diekast tiltaler og maa tiltale meget, nemlig den, at der, naar man tager af Reservecapitalen — og at vi meget godt kunne dette, deri er jeg som sagt enig med ærede Medlemmer — ikke flet Andet end, at Forholdet blot bliver det, at Beløbet bliver i Skatthydernes Lomme i Stedet for at gaa ind i Statskassen. (Støt.) De ærede Herrer forstyrre mig i høj Grad ved den høitærede Samtale. De føre her tæt ved mig. Det er ganske vist Hovedspørgsmaalet, om det ikke, saaledes som det i høj Grad blev gjort gjældende af et meget talentfuldt Medlem i det andet Thing, som talte mod Indkomstskatten, er rigtigere, at Skatthyderne beholde disse Penge, end at de gaa i Statskassen. Det er fuldstændig rigtigt af det ærede Medlem at stille Sagens Afgjørelse saaledes. Derimod kan jeg ikke anerkjende, at det ærede Medlem for Præstø (Scaventus) har Ret, naar han gjorde gjældende, at man ved Spørgsmaalet om Indkomstskatten nøie maa undersøge, hvad Nutiden skal bære, og hvad Fremtiden skal bære. Vi have den Pligt paa den bedst mulige Maade at skabe vor nationale Fremtid. Men jeg tilstaar, at det netop fra Fremtidens Standpunkt er det store Spørgsmaal, om vi ikke tjene Landets finansielle Fremtid, der dog paa det Næste er knyttet til Borgernes Velstand, allerbedst ved at lade Borgerne beholde disse Penge. Dette vil efter min Mening ogsaa være rigtigt, hvis man kunde være sikker paa, at Skatthyderne sparede alle disse Penge op og anvendte dem som Kapital, men Enhver, som kaster endog det flygtigste Blik paa, hvorledes Massen af Befolkningen og specielt ogsaa den danske Befolkning lever, vil vistnok være paa det Rene med, at hele det Beløb, som der her er Tale om, hvis det ikke opkræves, ikke vil gaa ind i Sparekasserne eller blive sat ind i nyttige og frugtbringende Foretagender her i Landet. Ganske vist vil man, naar denne Skat opkræves, spare Noget paa det, som nærmest kan undværes; den mere Velhavende vil spare Noget af det, han ellers